

Τότε ὡς φαίνεται ἐπετέθη καὶ κατὰ τῆς Ἐλευσίως καὶ ἐγένετο καὶ ταύτης κύριος, ἡττηθέντων τῶν σπευσάντων εἰς βοήθειαν αὐτῆς Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Δημοχάρην (Πλουτάρ. § 33-34, Droysen σελ. 250 καὶ ἐξῆς). Ταῦτα συνέβησαν πιθανῶς κατὰ Droysen περὶ τὸ δ' ἔτος τῆς 120^{ης} Ὀλυμπιάδος (297/6 π.Χ.), καθ' ὃ φέρεται ἀναγεγραμμένος ἐν τῷ παρὰ Διονυσίῳ τῷ Ἀλικαρνασσεὶ καταλόγῳ τῶν ἀρχόντων διὰ τὰ ἀπ' Ὀλυμπ. 119, δ'—Ὀλυμπ. 122, α' δέκα ἔτη ὡς ἐπώνυμος ἄρχων ὁ Ἀντιφάτης. Ἄλλ' ἐν τῷ εἰρημένῳ καταλόγῳ ὑπάρχει χάσμα, ἀφοῦ διὰ τὰ δέκα ἔτη ἐννέα μόνον ἀναγράφονται ἄρχοντες, τοῦτο δὲ τὸ χάσμα πρέπει πιθανώτατα κατὰ Droysen (σελ. 274 σημ. 2) νὰ καταλογισθῇ εἰς τοὺς μετ' Εὐκτῆμονα ἄρχοντας (1). Θὰ ἠδυνάμεθα λοιπὸν κάλλιστα συμπληροῦντες μάλιστα καὶ τὸ τοῦ παρὰ Διονυσίῳ καταλόγου χάσμα νὰ θέσωμεν τὸν ἡμέτερον Λυσίαν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀντιφάτους, ἂν μὴ πάλιν κατὰ τὰς ἐρεῦνας τοῦ αὐτοῦ Droysen (σελ. 388 καὶ ἐξῆς) ὁ μετὰ τὸν Ἀντιφάτην παρὰ Διονυσίῳ σημειούμενος ἄρχων Νικίας ἦν αὐτὸς οὗτος ὁ τῶν ψήφισμάτων Νικίας ὕστερον (C. I. A. II ἀριθ. 299) ἄρξας κατὰ τὸ 296/5 ἤτοι τὸ α' ἔτος τῆς 121^{ης} Ὀλυμπιάδος. Πλὴν λοιπὸν τοῦ ὑπάρχοντος χάσματος νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ ἡ τάξις τῆς ἀναγραφῆς τῶν ἀρχόντων δὲν ἔχει ὀρθῶς παρὰ Διονυσίῳ ἢ ὁ Λυσίας ἐγένετο ἄρχων μετὰ τὸν Εὐκτῆμονα, κατὰ τὸ 298/7 (Ὀλυμπ. 120 γ') ἐπὶ τούτου δ' ἀληθῶς ἤρξατο ὁ λεγόμενος τετραετής πόλεμος (Droysen σελ. 178 σημειώσεις 4 καὶ σελίς 246 καὶ ἐξῆς) καὶ τοῦτον ἐννοεῖ καὶ τὸ ἡμέτερον ψήφισμα; ἢ καὶ συνῆρξάν ποτε κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος δύο τῶν ἀρχόν-

των τούτων ὁ ἕτερος αὐτῶν ὡς ἐπιλαχών (C. I. A. II Ad. 299^a); Πότε δ' ἐγένετο ἄρχων ἐπώνυμος ὁ Κίμων, ὅστις ἤρξε βεβαίως μετὰ τὸν Λυσίαν καὶ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν τοῦ ὁποίου περιέστησαν τῇ πόλει καιροὶ δύσκολοι, ὥστε νὰ ἐπαινῆται ὁ τότε στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὅπλα Φαῖδρος, ὅτι διεφύλαξεν τὴν εἰρήνην τῇ χώρᾳ καὶ ἐγένετο αἴτιος εἰσκομισθῆναι τὸν σῆτον ἐκ τῆς χώρας καὶ τοὺς ἄλλους καρποὺς (1) (C. I. A. II ἀριθ. 231 στίχ. 30-35); Ἄρά γε κατὰ τὴν δευτέραν τῶν Ἀθηναίων κατὰ τοῦ Δημητρίου ἐπανάστασιν (293/2, Droysen σελ. 272 καὶ ἐξῆς), ἢ μᾶλλον τοὺς ἀμέσως μετ' αὐτὴν χρόνους (292-290); Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν, ἐν Ἐλευσίῳ μάλιστα γράφων, νὰ λύω τοιαῦτα προβλήματα, οὐδὲ λησμονῶ τὰ τοῦ Köhler λόγια ὅτι «ad liquidum perducere has questiones is demum poterit, qui post Droysenum novis inscriptionum subsidiis adiutus res Graecas post mortem Alexandri magni enarrandas suscipiet»: ἀναγκαῖον ὅμως ἴσως νὰ παρατηρήσω ὅτι ν' ἀναγάγωμεν τὸν λίθον εἰς χρόνους μεταγενεστέρους ἀναφέροντες τὰ ἐν αὐτῷ εἰς τὸν ἔργον τοῦ Πολιορκητοῦ Δημήτριον (239-229 π.Χ.), πολλοὶ εἰσι, κατὰ τὴν γνώμην μου, οἱ κωλύοντες λόγοι.

Εἰς τίνος ἄρχοντος ἐνιαυτὸν ἐγένετο τὸ δεύτερον στρατηγὸς ἐπ' Ἐλευσίως ὁ Ἀριστοφάνης ὁ λίθος δυστυχῶς δὲν μᾶς λέγει· σύμφωνα ὅμως τοῖς ἀνωτέρω καὶ ἡ δευτέρα αὕτη στρατηγία αὐτοῦ πρέπει νὰ τεθῇ πρὸ τοῦ 288^{ου} ἔτους π. Χ., ἴσως δὲ καὶ κατὰ ταύτην ἐρρήθησαν τὰ ἡμέτερα ψήφισματα.

Ἐν Ἐλευσίῳ τῇ 17^ῃ Νοεμβρίου 1884.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ.

ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΑΕΤΩΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.

(Ὅρα πλν. 7.)

Αἱ νέαι ἀνακαλύψεις αἱ γενόμεναι κατὰ τὰ τελευ-

(1) Εὐκολίας χάριν σημειῶ ἐνταῦθα τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχόντων τὰ ἀναγεγραμμένα παρὰ Διονυσίῳ διὰ τὰ εἰρημένα δέκα ἔτη (119 δ—122 α' Ὀλυμπ.) Κλέαρχος (Hermes II σελ. 164) Ἡγάμαχος, Εὐκτῆμων, Μνησίδημος, Ἀντιφάτης, Νικίας, Νικόστρατος, Ὀλυμπιόδαρος, Φίλιπος.

ταῖα ἔτη ἠῤῥξησαν σπουδαίως τὰς περὶ τῶν ἀετωμάτων τῶν Ἑλληνικῶν ναῶν γνώσεις μας. Τὰ πλεῖστα τῶν ἀετωμάτων τούτων ἀνήκουσιν ἢ εἰς

(1) Νὰ ὑποκρούπηται τι παρόμοιον νόημα καὶ ἐν τοῖς στίχοις 16-17 τοῦ ἡμετέρου Β ψήφισματος;

τούς χρόνους τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης ἢ εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας ταύτῃ αἰῶνας. Ἀετώματα τοιαῦτα εἶνε τὰ τοῦ ἐν Ὀλυμπία ναοῦ τοῦ Διός, τὰ λείψανα τῶν ἔργων τοῦ Σκόπα ἐκ τοῦ ἐν Τεγέα ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, τὰ ἐν Σαμοθράκῃ καὶ ἐν Δήλῳ ἀνακαλυφθέντα καὶ τὰ ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἱεροῦ, τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ προλαβόντι πρωτοδευτέρῳ τεύχει τῆς ἐφημερίδος ταύτης. Ἡ ἀρχαϊκὴ τέχνη, ἣτις ἀντεπροσωπεύετο τέως μόνον ὑπὸ τῶν περιφήμων γλυπτῶν τῶν αἰτωμάτων τοῦ ἐν Αἰγίνη ναοῦ, ἐπλουτίσθη διὰ παρομοίου τινὸς ἔργου, τοῦ αἰτώματος δηλαδὴ τοῦ ἐν Ὀλυμπία θησαυροῦ τῶν Μεγαρέων μετὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Παιουσάνιου μνημονευομένης παραστάσεως τοῦ πολέμου τῶν Γηγίντων καὶ τῶν θεῶν. Τὸ ἀρχαϊκώτατον τοῦτο ἔργον κατέστησε γνωστὸν εἰς ἡμᾶς κατὰ πρῶτον νέον τρόπον διακοσμήσεως τῶν αἰτωμάτων, ὅστις προηγήθη τῆς διὰ μαρμαρίνων ὀλογλύφων μορφῶν διακοσμήσεως αὐτῶν, δηλαδὴ τὴν πλήρωσιν τοῦ τυμπάνου διὰ λιθίνων ἀναγλύφων.

Εἰς τὰς ἐρεῦνας ἡμῶν περὶ τῶν ἀρχῶν (Anfänge) καὶ τῆς βαθμιαίας ἀναπτύξεως τοῦ αἰτώματος διανοίγεται οὕτω νέον ὄλωσ στάδιον. Δυστυχῶς ὅμως τὸ σπουδαῖον τοῦτο μνημεῖον περιῆλθεν εἰς ἡμᾶς οὕτω συντετριμμένον καὶ οὕτω κατεστραμμένον, ὥστε δύσκολον ἀπέβαινεν ἐκ τῶν διασωθέντων συντριμμάτων νὰ λάβωμεν ἀκριβῆ τινα ἔννοιαν καὶ τοῦ σχήματος μόνον τῆς ὀλικῆς αὐτοῦ συνθέσεως. Πλὴν τούτου δέ, ἂν καὶ ἦνε βέβαιον, ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῶν Μεγαρέων, ἢ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς τέχνης θέσις του δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔρισθῃ ἀσφαλῶς. Ὁ ἐπιχώριος τῆς Ὀλυμπίας λίθος, ἐξ οὗ τὸ μνημεῖον εἶνε κατεσκευασμένον, δεικνύει ἀναμφιβόλως ὅτι αὐτόθι καὶ ἐποιήθη. Ὁ τεχνίτης ὅμως καὶ τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ εἶνε ἄγνωστα, ὡς καὶ τῶν πλείστων ἔργων τῶν ἐνταῦθα εὑρεθέντων· διότι ἡ Ὀλυμπία οὐδέποτε ἐμόρφωσεν ἴδιον ἐργαστήριον τεχνιτῶν, ἀλλ' ὑπῆρξε πάντοτε τόπος, ἐν ᾧ συνεκεντροῦντο ἐξ ὄλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος τὰ προϊόντα τῶν διαφόρων ἐργαστηρίων. Διὰ τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ εὐτύχημα, ὅτι ἐκτὸς τοῦ ἔργου τούτου, τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος μέχρι τοῦδε τὸν ἀρχαιότατον ἐκεῖνον τρόπον τῆς διακοσμήσεως τῶν

αἰτωμάτων, ἔχομεν καὶ ἄλλο δεύτερον, τὸ ὁποῖον, ἂν δὲν ἦνε ἀρχαιότερον, εἶνε τοῦλάχιστον σύγχρονον τοῦ πρώτου, πολὺ καλλίτερον ὅμως διατηρημένον, καὶ τὸ ὁποῖον ἔνεκα τῆς προελεύσεώς του, ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, καταλαμβάνει ὠρισμένην θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς τέχνης, ἥτοι τὴν πρώτην χρονολογικῶς μετὰ τῶν μέχρι τοῦδε εὑρεθέντων ἀττικῶν ἔργων.

Τὸ ἐν τῷ 7^ῳ πίνακι ἀπεικονιζόμενον αἰτώμα σύγκειται ἐκ πολλῶν τεμαχίων, εὑρεθέντων ἐν ταῖς τῆς Ἀκροπόλεως ἀνασκαφαῖς τοῦ 1882, περὶ τῶν εὑρημάτων τῶν ὁποίων ὁ καθηγητὴς κ. Μυλωνᾶς ἐπανειλημμένως ἔγραψεν ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ (1883 σ. 33 ἐξ. σ. 53 ἐξ. καὶ σ. 181 ἐξ.). Κατ' αὐτὸν εὑρέθησαν ταῦτα ὁμοῦ μετ' ἄλλων μαρμαρίνων ἀγαλμάτων καὶ ἀρχιτεκτονικῶν τεμαχίων, περὶ ὧν θὰ γείνη λόγος κατωτέρω, ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ ὑπὸ τὴν νοτιοανατολικὴν γωνίαν τοῦ Παρθενῶνος, πρὸς βορρᾶν δὲ τοῦ Μουσείου, ἐν ἐπιχώσει λίθων καὶ διαφόρων συντριμμάτων συγχομισθέντων ἐκεῖ προφανῶς πρὸς ἰσοπέδωσιν τοῦ κατωφεροῦς ἐδάφους. Ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ εὑρεθέντων ἀντικειμένων φαίνεται, ὅτι ἡ ἐπιχώσις εἶνε λίαν ἀρχαία, καὶ πιθανῶς σύγχρονος τῇ οἰκοδομήσει τοῦ νέου Παρθενῶνος.

Ἐν τῇ περιγραφῇ τῶν εὑρημάτων τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης, ἣν ὀφείλομεν εἰς τὸν κ. Μυλωνᾶν, συγκαταριθμοῦνται καὶ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος τεμάχια « ἀρχαϊκὰ ἐκ πώρου λίθου » (Ἐφημ. Ἀρχ. 1833 σ. 38-40, ἀριθ. 1-5). Καὶ τινα μὲν τούτων ἀπεικονίζονται· ἀλλ' ἐντελέστερα καὶ ἐγχρώματα ἀπεικονίσματα αὐτῶν ἐγένοντο τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας διὰ μέλλουσαν πληρεστέραν ἔκδοσιν ἀπάντων τῶν εὑρημάτων (Ἰδ. Μυλωνᾶν ἐν Ἐφημ. Ἀρχ. 1883, σ. 33, σημ. 1 καὶ σ. 184. 2). Τὰ σχεδιάσματα ὅμως ἐκεῖνα καθὼς καὶ ἡ περιγραφὴ ἐγένοντο πρὸ τῆς παραθέσεως καὶ συναρμογῆς τῶν διαφόρων τεμαχίων, δι' ἧς καὶ μόνης ἀπεδείχθη, ὅτι ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὸ αὐτὸ μνημεῖον, καὶ ἐγένοντο γνωστὰ ἢ παράστασις καὶ ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ (1).

(1) Ὅτε ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ ἡ σύντομος ἐκείνη καὶ ἀνευ ἀξιώσεως περιγραφὴ περὶ τῶν εὑρημάτων τῆς ἐν Ἀκροπόλει ἀνασκαφῆς, δὲν εἶχον εὑρεθῆ ἀκόμη καὶ τὰ λοιπὰ τεμάχια τοῦ περὶ

Ἐφοῦ ὁ μὲν γενικὸς ἔφορος κ. Σταματάκης μετὰ πλείστης ὀψης ἐλευθεριότητος ἐπέτρεψέ μοι κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους τούτου νὰ ἐξετάσω καὶ μελετήσω τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μνημεῖον, ὁ δὲ ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος ταύτης κ. Μυλωνᾶς, εἰς ὃν ἀνεκοίνοισα μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐργασίας τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν μου, ἐδείχθη προθυμότατος νὰ συντελέσῃ τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰς τὸν σκοπὸν μου, κατωρθώθη ἢ ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ δημοσίευσις τοῦ ἀρχαϊκωτάτου τούτου μνημείου κατὰ σχεδιάσμα τοῦ κ. Gillieron ἀποδίδοντος κάλλιστα τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ.

Παλινόρθωσις τοῦ μνημείου.

Τὸ ὑλικὸν τῶν γλυπτῶν τούτων συνίσταται ἐκ κιτρίνου πωρίνου λίθου, ἔχοντος ἀραιὰν σύστασιν καὶ μικρὰς κόγχας ἐγκατεσπαρμένας πανταχοῦ, τανῦν δὲ λίαν εὐθράστου, ὥστε τὰ ἐξέχοντα μέρη εὐκόλως ἀποτριβόνται εἰς πολλὰ τεμάχια, ἐκάστη δ' ἐπίψαυσις αὐτοῦ πρέπει νὰ γίνεται μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Ἐπίσης ἡ συναρμογὴ τῶν τεμαχίων ἀποβαίνει λίαν δυσχερῆς ἕνεκα τῆς ιδιότητος ταύτης τοῦ λίθου, διότι ἀκριβῆς συναρμογὴ τῶν ῥωγμῶν τῶν τεμαχίων κατὰ θέσεις τινὰς δὲν εἶνε πλέον κατορθωτὴ, μάλιστα δὲ καὶ ἀδύνατος εἶνε ἄνευ ἰδίας παρασκευῆς ἢ κάθετος τοποθέτησις τῶν ἀναγλύπτων πλακῶν. Ἐπειδὴ δὲ αἱ πλάκες αὗται ἦσαν ὠρισμένα ἐπὶ πρὸς κάθετον τοποθέτησιν, δὲν εἶνε τὸ πάχος αὐτῶν πανταχοῦ ὁμοῖον (σαλεύει μεταξὺ 16-18 περίπου ἑκατοστομ.), ἢ δὲ ὀπισθία αὐτῶν ἐπιφάνεια λίαν ἀνωμάλως ἐξειργασμένη, εἰς τρόπον ὥστε ἡ συναρμογὴ αὐτῶν καὶ ἡ καταμέτρησις ἀποβαίνει λίαν δυσχερῆς.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀπαραίτητον νομίζω εἶνε νὰ πραγματευθῶ περὶ τῆς ὑλικῆς καταστάσεως τῶν σωζομένων τεμαχίων καὶ περὶ τῆς πρὸς ἄλληλα συναρμογῆς αὐτῶν, πρὶν ἢ ἐπιληθῶ τῆς ἐξηγήσεως τοῦ ὄλου, πρὸς ὃ ἐγένετο ἡ συναρμογὴ αὐτῆ.

Ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὄλου τῶν ὑπὸ Μυλωνᾶ πε-

οῦ ὁ λόγος ἀετώματος, αἱ δὲ ἀνασκαφαὶ ἐξηκολούθουν εἰσέτι. Διὸ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συμπαρατεθῶσι καὶ συναρμοσθῶσι τότε, ὥστε νὰ ἀποδειχθῇ τὸ εἶδος τοῦ μνημείου καὶ νὰ γνωσθῇ ἡ παράστασις.

K. Δ. Μ.

ριγραφέντων τεμαχίων τῶν ἀναγλύφων, διδάσκει ἡμᾶς ἐξ ἑνὸς μὲν ὅτι τὰ περισσότερα αὐτῶν συναρμότητουσι πρὸς ἄλληλα, ἐξ ἄλλου δὲ ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ (1883, σ. 38 καὶ 39) περιγραφὴν καὶ ἀπεικονισθὲν τεμάχιον ἀναγκαίως πρέπει νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τῶν λοιπῶν· διότι αἱ μεγαλείτεροι σχετικῶς αὐτοῦ διαστάσεις καὶ τὰ ἐξέχοντα μέρη τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἀναγλύπτου παραστάσεως καθιστῶσιν ἀδύνατον τὴν ἄμεσον μετὰ τῶν λοιπῶν τεμαχίων συναρμογὴν πρὸς ὄλον τι συναφές.

Ἀφίνοντες ἐν πρώτοις κατὰ μέρος τὸ τεμάχιον τοῦτο, συγκεφαλαιούμεν τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιλείπων ὑπὸ τοῦ Μυλωνᾶ περιγραφέντων παραστάσεων «*συνωρίς μετ' ἀρματηλάτου*» (ἀριθ. 5) «*τεμάχια ὠπλισμένου ἥρωος* (ἀριθ. 3-4) «*διὰ βεθηκόσι τοῖς σκέλεσι βαίνοντος*», καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 ἀπεικονισμένον τεμάχιον μετὰ πολλῶν σπειρῶν καὶ κεφαλῶν ὄψεων, εἰς τὸ ὁποῖον προστίθενται πλείονα ἄλλα παρόμοια. Εἶνε φανερόν ὅτι ἐν τοῖς τεμαχίοις τούτοις ἀνευρίσκομεν τὰ στοιχεῖα γνωστῆς μυθολογικῆς παραστάσεως, διασωθείσης ἡμῖν ἐπὶ τινῶν ἀρχαϊκῶν ἀγγειογραφῶν, τοῦ Ἡρακλέους δηλονότι μαχομένου πρὸς τὴν Λερναίαν Ὑδραν, παρόντος τοῦ ἑταίρου καὶ ἠνιόχου αὐτοῦ Ἰολάου. Μικρόν τι τεμάχιον ἐφ' οὗ διεσώθη ἐν μέρει τὸ ῥόπαλον, τὸ σύνηδες τοῦ Ἡρακλέους ὄπλον, ἀποδεικνύει ἡμῖν σαφῶς, ὅτι οὗτος εἶνε ὁ ἥρωος ὁ παριστάμενος ἐνταῦθα.

Ἐξωτερικῶς θεωρούμενα τὰ τεμάχια ταῦτα σχηματίζουσι τὰ συστατικὰ μέρη πλακῶν τινῶν, τῶν ὁποίων ἡ τομὴ διέρχεται ἐν μέρει διὰ τῶν μορφῶν τῆς παραστάσεως. Τοῦτο συμβαίνει εἰς τοὺς ἵππους τῆς συνωρίδος, ἀφ' ἧς ἀρχόμεθα τῆς πρὸς ἄλληλα συναρμογῆς τῶν καθ' ἕκαστα τεμαχίων, διότι ἐνταῦθα διὰ τῆς παραστάσεως καταφαίνεται σαφῶς καὶ ἀμέσως ἡ συναρμογὴ. Σύγκειται δὲ τὸ μέρος τοῦτο τῆς παραστάσεως ἐκ 4 τεμαχίων, χωριζομένων διὰ τοῦ ἀρμοῦ δύο πλακῶν. Ἐκ τῶν δύο ὀπισθίων, τῶν μνημονευομένων ὑπὸ τοῦ Μυλωνᾶ, τὰ ὁποῖα πρὸς ἀριστερὰν τέμνονται καθέτως διὰ τοῦ κρασπέδου τῆς πλακῶς, διεσώθη μόνον τὸ κατώτερον, ἐφ' οὗ εἰκονίζονται αἱ ὀπίσθιοι κνήμαι τῶν ἵππων, ἐνῶ τὸ ὑπέρτερον, τὸ ὁποῖον προσαρμόττει

ἀμέσως πρὸς τὸ ἐπ' αὐτοῦ ῥήγμα, εἶνε ἀποθεραυσιμένον κατὰ τὸ ἄνω καὶ ὀπισθεν μέρος οὕτως, ὥστε δὲν διεσώθη τὸ ὅλον πάχος τῆς πλακός.

Εἰς τὸ ὑπέρτερον ὅμως θραῦσμα ἀκριβῶς διεσώθη ἐρυθρά τις γραμμὴ προερχομένη ἐκ τῶν ἡνίων τῆς συνωρίδος καὶ ἐξακολουθοῦσα ἐπὶ τῶν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἐπὶ τῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ προσαρμοσθέντων τεμαχίων. Ἡ γραμμὴ αὕτη δίδει τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσιν τῆς συνεχείας διὰ τὸ πρὸς τὸ ἀριστερὰ προσαρμόζον ἄνω μέρος τῶν ἵππων, ἐπειδὴ τὸ κάτω ἄκρον τῶν ἐνταῦθα διασωθέντων ἡνίων πρέπει εἰκότως νὰ ἀκολουθήσῃ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς γραμμῆς ἐκείνης· συνάμα δὲ συνδέεται ἐνταῦθα καὶ τὸ περίγραμμα τῆς βράχειος τοῦ ἵππου, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ γραμμὴ τῆς κάτω κοιλίας, ἢ ἐπὶ τοῦ κάτω τεμαχίου καὶ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ σωζομένου ὑπολοίπου τῆς ὀπισθίας κνήμης. Τοῦ τεμαχίου τούτου ἀπωλέσθη μὲν τὸ κάτω κράσπεδον, τὸ ὕψος ὅμως αὐτοῦ προσδιορίζεται ἐκ τῆς ἀμέσου πρὸς τὸ ἄνω τεμάχιον συναρμογῆς του. Οὕτω δὲ τὸ πλάτος τοῦ πρὸς τὰ κάτω ἀποθεραυσμένου στενοῦ μέρους εἶνε 8-10 ἑκατοστομέτρων.

Τὰ δύο τεμάχια ταῦτα, ἐφ' ὧν ὑπάρχει τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τῶν ἵππων, προσαρμόζουσι πρὸς τὰ δεξιὰ τῆ καθέτω τῆς ἐτέρας πλακός τομῆ. Τὸ πρῶτον μνημονευθὲν ἔχει διατηρήσει ἐντελῶς καὶ τὸ ἄνω κράσπεδόν του. Ἀμφότεραι ὅμως αἱ γραμμαὶ αὐτοῦ δὲν σχηματίζουσιν ὀρθήν, ἀλλ' ὀξεῖαν γωνίαν 72 μοιρῶν, εἰς τρόπον ὥστε, ἐπειδὴ πρέπει εἰκότως νὰ παραδεχθῶμεν τὴν συναρμογὴν τῆς πλακός τῆς φερομένης κατ' ὀρθὴν γωνίαν ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς βάσεως τοῦ ἀναγλύφου ὡς κάθετον, προκύπτει διὰ τὸ ἄνω κράσπεδον τοῦ λίθου κλίσις πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοιαύτη, ἐξ ἧς ἀναγκαίως ἐπιτεταί, ὅτι ἐνταῦθα ἔχομεν τεμάχιόν τι ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἀετώματος ναοῦ.

Πρὸς τὸ κάτω τεμάχιον τοῦ ὀπισθίου μέρους τῶν ἵππων προσαρμόζει ἀμέσως τὸ μέγα ἀπόσπασμα, ἐφ' οὗ τὸ ἄρμα καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιβαίνοντος ἡνιόχου, τὸ ὅποιον διεσώθη καὶ ἐν τῷ κατωτέρῳ κρασπέδῳ τῆς πλακός, ἐνῶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μέρη εἶνε συντετριμμένον· μόνον δὲ πρὸς μικρότατόν τι σημεῖον τοῦ ῥήγματός του κατὰ τὰ

ἄνω προσαρμόζει ἀκριβῶς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος τοῦ ἡνιόχου, οὕτινος ἡ ἀκριβὴς θέσις προσδιορίζεται ἐνταῦθα διὰ τῆς γραμμῆς τῶν ἡνίων. Ἐάν τις διατάξῃ ἐπιμελῶς αὐτὸ κατὰ τὴν γραμμὴν ταύτην, δεικνύει τὸ ὁλοκλήρως διασωθὲν ἀνώτερον κράσπεδον τὴν αὐτὴν πάλιν κλίσιν, τὴν ὅποιαν ἐβεβαιώσαμεν ἤδη εἰς τὸ ἄνω κράσπεδον τοῦ τεμαχίου, ἐφ' οὗ τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τῶν ἵππων, καὶ σχηματίζει ἀκριβῆ προέκτασιν τῆς κεκλιμένης γραμμῆς αὐτοῦ. Ἀφοῦ οὕτω τὸ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐστραμμένον τέθριππον ἐτοποθετήθη ἐν τῇ ἀριστερᾷ πτέρυγι ἀετώματος, διευθύνεται τὸ βλέμμα διὰ τῆς πρὸς δεξιὰν ὀπισθεν ἐστραμμένης τοῦ ἡνιόχου κεφαλῆς εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ, ὅπου περιμένομεν τὸ κυριώτατον τῆς παραστάσεως μέρος. Ἐνταῦθα προσαρμόζει ἀμέσως πρὸς τὸ ῥήγμα τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἡνιόχου τὸ μέγα τεμάχιον, ἐφ' οὗ ἀπεικονίζονται αἱ κνήμαι ἀνδρὸς βαίνοντος πρὸς τὰ δεξιὰ διαβεβηκόσι τοῖς σκέλεσι. Τὸ τεμάχιον τοῦτο διεσώθη φέρον τὸ ἐξ ἀρχῆς κράσπεδον αὐτοῦ καὶ ὀρίζεται δεξιὰ ὑπὸ τῆς τομῆς τῆς πλακός, τῆς φερομένης κατ' ὀρθὴν γωνίαν ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς βάσεως τοῦ ἀετώματος. Τὸ θώρακα περιβεβλημένον στῆθος ἀποδεικνύεται διὰ τοῦτο ὡς ἀνήκον εἰς τὸ σῶμα, οὗ οἱ πόδες ἐτοποθετήθησαν ὡς εἴρηται, διότι τέμνεται δεξιὰ ἀκριβῶς ὑπὸ τοῦ κρασπέδου τῆς πλακός· ἡ ἀκριβὴς ὅμως αὐτοῦ θέσις προσδιορίζεται μόνον διὰ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ συναρμογῆς, διότι εἰς τὰ ἄλλα μέρη πανταχοῦ εἶνε ἀποτετριμμένον καὶ οὐδαμοῦ δύναται νὰ προσαρμοσθῇ ἀμέσως πρὸς τὸ ῥήγμα.

Ὡδηγήθημεν εἰς τὴν συναρμογὴν τῶν οὐκ εὐαρίθμων τεμαχίων, τῶν συνιστώντων τὸ σῶμα καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς Ὑδρας, ὀρμώμενοι ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι αἱ κεφαλαὶ αὐτῆς ἔπρεπε νὰ ὦσιν ἐστραμμένοι πρὸς ἀριστερὰν τοῦ μαχομένου ἥρωος, καὶ ὅτι αἱ μὲν φονευθεῖσαι ἤδη αὐτῶν ἔπρεπε νὰ θεωρηθῶσιν ὡς αἱ κάτω, αἱ δὲ ζωηρῶς τὰς γνάθους ἀνεωγμένας ἔχουσαι, ὡς αἱ ἄνω. Τὸ μέγιστον, δημοσιευθὲν ἤδη ὑπὸ τοῦ Μυλωνᾶ τεμάχιον μετὰ δύο πεφονευμένων καὶ μιᾶς ζώσης κεφαλῆς, διεσώθη ἐν τῷ κατωτέρῳ κρασπέδῳ τῆς πλακός πρὸς ἀριστερὰν, πρὸς τὸ ὅποιον προσαρμόττει ἀμέσως ἐν ἄλλο

ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ τῆς πλακὸς κρασπέδου, ἐφ' οὗ ἀπεικονίζεται κεφαλὴ ὄφραως λίαν ἀνεωγμένης τὰς γνάθους ἔχουσα καὶ λείψανον ἐτέρου τοιοῦτου. Εἰς δὲ τὸ ὑπέρτερον κράσπεδον τῆς πλακὸς πρὸς τὰ δεξιὰ φαίνεται μέρος τοῦ ἀποτεθραυσμένου ἀριστεροῦ βραχίονος τοῦ Ἡρακλέους ἐκτεινομένου πρὸς μίαν τῶν κεφαλῶν τῆς Ὑδρας. Οὕτω δὲ ἔχομεν τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τοῦ ὕψους εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τοποθετηθῇ τὸ ἄνω σῶμα τοῦ ἥρωος μετὰ τοῦ τεμαχίου τοῦ βραχίονος.

Πρὸς τὸ τεμάχιον τοῦτο προσαρμόζει πάλιν μεθ' ὅλου τοῦ ῥήγματος ἐν ἄλλο, ἐφ' οὗ διεσώθη τὸ ἔμπροσθεν ἄκρον τοῦ ῥοπάλου τοῦ Ἡρακλέους καὶ τὸ ὁποῖον δεικνύει τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ καθῆκον ὑπέρτερον κράσπεδον τοῦ αετώματος. Τρία ἄλλα προσαρμόζοντα τεμάχια μετὰ τριῶν πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένων κεφαλῶν ὄφραως προσήρμοζον πρὸς τοῦτο καὶ παρεῖχον ἡμῖν συνεχόμενα οὕτω τὴν πρὸς τὰ ἄνω φερομένην γραμμὴν τοῦ αετώματος, εἰς δὲ τὸ κατὰ πρῶτον μνημονευθὲν κατώτατον τεμάχιον τοῦ σώματος τοῦ ὄφραως ἀκολουθοῦσι πρὸς τὰ δεξιὰ δύο μεγάλα συνεχόμενα τεμάχια ἐκ τοῦ κάτω κρασπέδου τοῦ ἀναγλύφου, μεταξύ τῶν ὁποίων κατὰ τὰ ἄνω προσαρμόττει μικρότατόν τι πάντοθεν ἀποτετριμμένον τεμάχιον, ἐφ' οὗ σπεῖραι τινες λαιμοῦ ὄφραως.

Πρὸς τὸ τελευταῖον κατώτερον τεμάχιον τὸ τεμνόμενον πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπὸ τοῦ καθέτου κρασπέδου τῆς πλακὸς, ἐφαρμόζει ἐν ἄλλο πρὸς δεξιὰν ἐπίσης ἀπολήγον τεμάχιον, τὸ ὁποῖον διετηρήθη ἐπὶ τοῦ ἄνω πλαγίως ἀνιόντος κρασπέδου τοῦ αετώματος, εἰς τρόπον ὥστε ἔχομεν δι' αὐτοῦ πλήρη σχεδὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον δέκα μεγάλα τεμάχια μιᾶς πλακὸς διὰ τοῦ δεξιοῦ κρασπέδου τῆς ὁποίας δὲν συνεπληροῦτο ἐντελῶς ἢ παράστασις τοῦ τέρατος. Ἐκ τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ σώματος τοῦ ὄφραως διεσώθησαν προσέτι πέντε μικρὰ τεμάχια, τῶν ὁποίων ὅμως ἐν μόνον δύναται νὰ καταλάβῃ ὠρισμένην θέσιν, τὴν θέσιν εἰς ἣν ἀπεικονίσθη ἐν τῷ πίνακι· ἐπειδὴ προέρχεται ἐκ τοῦ κρασπέδου τῆς ἐπομένης πλακὸς καὶ ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὴν συνέχειαν τῶν σπειρῶν τοῦ σώματος τοῦ ὄφραως.

Τὰ λοιπὰ εἶνε λίαν ἀσήμαντα, ὥστε νὰ συμπλη-

ρωθῇ ἐξ αὐτῶν ἡ συνεχομένη πλάξ εἰς ἣν ἀνήκουσι, μόνον δὲ ἐνός, τὸ ὁποῖον ὡσαύτως διέσωσεν ἐν τεμαχίον τοῦ κρασπέδου, δύναται νὰ προσδιορισθῇ ἡ θέσις. Ἀνήκει δηλαδὴ εἰς τὸ κεκλιμένον ὑπέρτερον κράσπεδον τοῦ αετώματος, διότι δεικνύει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κρασπέδου γραμμὴν ἠρέμα προεκτεινομένην, ἀκολουθοῦσαν τὴν τοῦ ἄλλου τεμαχίου τοῦ ἄνω αετώματος, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τομὰς τῶν καθ' ἕκαστα πλακῶν.

Οὕτω λοιπὸν ἔχομεν ἐν τοῖς μέχρι τοῦδε ἐξετασθεῖσι τεμαχίοις λείψανα διασωθέντα ἐκ τεσσάρων πλακῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο, ἀνήκοντα εἰς τὸ δεξιὸν ἡμισυ τοῦ αετώματος, ἐπληροῦντο διὰ μόνου τοῦ ὑπερμεγέθους σώματος τῆς Ὑδρας· ἐνῶ ἀμφότερα τὰ τοῦ ἀριστεροῦ περιελάμβανον τὸ ἐκ τοῦ μύθου σπουδαιότερον μέρος τῆς παραστάσεως, δηλαδὴ τὸν μαχόμενον ἥρωα, τὸν ἡνίοχόν του καὶ τὴν συνωρίδα. Ἐκ τῶν ἵππων διεσώθη προσέτι μικρόν τι τεμάχιον μετὰ τοῦ ἐμπροσθίου μέρους κεφαλῆς, ἣτις, ὡς ἡ πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένη γραμμὴ τοῦ λαιμοῦ δεικνύει, ἦτο κεκυφίτα πρὸς τὸ ἔδαφος. Ἐπὶ τοῦ τεμαχίου δὲ τούτου τοῦ κάτω κρασπέδου τοῦ ἀναγλύφου διεσώθη ἐξέχον περιθώριον πλάτους 3 ἑκατοστ., τὸ ὁποῖον παρατηρεῖται ὁμοίως ἐξέχον καὶ εἰς ἄλλα τινὰ μέρη τῆς γραμμῆς τῆς βάσεως τοῦ ἀναγλύφου, δηλαδὴ μεταξύ τῶν διαβεβηκότων σκελῶν τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἡνίοχου, καὶ ὑπὸ τὸν τροχὸν τοῦ ἄρματος, περαιτέρω τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθει καὶ ὑπὸ τὰς κνήμας τῶν ἵππων, ἔνθα νῦν εἶνε συντετριμμένον.

Τούναντίον δὲ ἐπὶ τῆς τρίτης τῶν σωζομένων πλακῶν δὲν σώζεται τὸ ἐξέχον τοῦτο περιθώριον, ἐπειδὴ ἐνταῦθα αἱ σπεῖραι τοῦ σώματος καὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς Ὑδρας καθήκουσιν εἰς τινὰ μέρη μέχρι τῆς ἐσχάτης πρὸς τὰ κάτω ἄκρας, ἔνθα καὶ συναπολήγουσι τῷ τέλει τῆς πλακὸς. Ἐπὶ τοῦ τεμαχίου δὲ ἐκείνου, ἐφ' οὗ ἀπεικονίζεται ἡ κεφαλὴ τοῦ ἵππου, σώζεται πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὸ ὑπόλοιπον στενῶν τινῶν ταινιῶν ἀνυψομένων καὶ ἐπίτινος ἄλλου μεγαλειτέρου τεμαχίου, ὅπερ ἂν τις ἀκριβῶς ἐξετάσῃ, βλέπει ὅτι προσήρμοζεν ἀκριβῶς μάλιστα κατὰ μέρος τι τοῦ ῥήγματος του πρὸς τὸ προηγούμενον. Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν ὁμοιάζουσιν αἱ

ταινίαι πρὸς τὰς μακρὰς καὶ λεπτὰς κνήμας ἐντόμου· εἶνε κεκαμμέναι πρὸς τὰ ἔξω, εἰς δύο θέσεις δὲ ἐπιεξαγαγμέναι ὡσπερ μέλη καρκίνου ἢ ἀστακοῦ, ὥστε ἐνταῦθα ἀναμιμνησκόμεθα τοῦ καρκίνου, ὅστις ἐπεβοήθησε κατὰ τὴν μυθολογικὴν παράδοσιν τῇ Ὑδρᾷ δάκνων τὸν ἥρωα κατὰ τὸν πόδα, ἐωσότου ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν αὐτόν. Καὶ ἐπὶ ἀγγειογραφῶν δὲ φαίνεται τὸ ζῶον τοῦτο ἐνίοτε μεταξὺ τῶν ποδῶν τοῦ Ἡρακλέους ἢ πρὸς τὰ πλάγια. Ἡ θέσις, τὴν ὁποῖαν τὸ τεμάχιον τοῦτο κατελάμβανεν ἐν τῷ αετώματι, προσδιορίζεται διὰ τοῦ τεμαχίου τοῦ προσαρμόζοντος πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου, ἐπειδὴ πρέπει νὰ τοποθετήσωμεν αὐτὸ εἰς τὴν προέκτασιν τῆς γραμμῆς τοῦ πρὸς τὸ ἔδαφος κεκλιμένου λαίμου τοῦ ἵππου. Μεταξὺ τῶν ἀριστερῶν ἐρυθρῶν κνημῶν τοῦ ζώου παρατηρεῖται τέλος πλατύ τι μέλος ἀπολήγον εἰς σχῆμα καρκίνου, ἐν τῷ ὁποίῳ προδήλως πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν προτεταμένην χηλὴν αὐτοῦ. Τὸ τεμάχιον τοῦτο ἀπολήγει κατὰ τὰς τρεῖς αὐτοῦ πλευρὰς εἰς κράσπεδα ἐκ τῶν ὁποίων εἰκότως τὸ ὑπέρτερον καὶ τὸ κατώτερον πρέπει νὰ σχηματίζωσι τὰς δύο κυρίας γραμμὰς τοῦ ἀναγλύφου τοῦ αετώματος, ἐνῶ τὸ κάθετον δυνατὸν νὰ προέρχεται ἐκ τοῦ ἀρμού τῆς πλακῶς. Ἡ ἀκριβὴς αὐτοῦ θέσις προσδιορίζεται μετὰ βεβαιότητος, διότι συμπίπτει εἰς τὸ παλινορθωθὲν μέρος τῆς γραμμῆς τοῦ αετώματος· ἐκ τούτου δὲ προκύπτει, ἂν καὶ ἐλλείπη τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ σώματος, ὅτι ὁ θαλάσσιος καρκίνος, οὗτινος ἐγένετο χρῆσις τοιαύτη, ὅπως πληρωθῆ ἡ γωνία τοῦ αετώματος, εἶχε μέγεθος σημαντικὸν ἐνὸς περίπου μέτρου. Τὸ τελευταῖον μνημονευθὲν ἐκεῖνο τεμάχιον δεικνύει συνάμα, ὅτι ἡ γωνία τοῦ αετώματος ἐσχηματίζετο ἐξ ἰδιαιτέρας πλακῶς, καὶ ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐπίσης καὶ εἰς τὸ ἀντίθετον τοῦ αετώματος μέρος ἀνάλογόν τι πρὸς τοῦτο παρίστατο, ὥστε πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς πιθανόν, ὅτι ὁλόκληρον τὸ αέτωμα συναποτελεῖτο ἐκ πλακῶν ἑξ.

Τὸ μέγεθος τῶν πλακῶν τούτων εἶνε διάφορον. Τῆς τελευταίας μνημονευθείσης, ἐφ' ἧς αἱ τοῦ καρκίνου χηλαί, τὸ μέγεθος εὐρίσκεται, ἐὰν τὴν κεκλιμένην ἄνω γραμμὴν τοῦ αετώματος προεκτείνωμεν μέχρι τοῦ σημείου τῆς συναντήσεως αὐτῆς

πρὸς τὴν γραμμὴν τῆς βάσεως τοῦ ἀναγλύφου· ἐκ τοῦ σημείου δὲ τούτου μέχρι τοῦ διασωθέντος κρασπέδου τῆς πλακῶς εἶνε 0,674, ἐκ δὲ τοῦ ἄκρου κρασπέδου τῆς πλακῶς ταύτης μέχρι τῆς ἐπομένης, ἣτις διατέμνει καθέτως τὰ σώματα τῶν ἵππων, εἶνε 1,206, ἐνῶ τὸ μῆκος τῆς τρίτης πλακῶς τῆς διασωθείσης ὁλοκλήρου εἶνε 1,019, τὸ δὲ τῆς τετάρτης 1,267. Ἐὰν τῶρα προσθέσωμεν τὸ μῆκος τῶν τριῶν πλακῶν ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ ἥμισυ τοῦ αετώματος, προκύπτει ὀλικὸν αὐτῶν μῆκος 2,899, λογιζόμενον ἀπὸ τῆς ἄκρας γωνίας τοῦ αετώματος μέχρι τοῦ μέσου αὐτοῦ. Τὸ δὲ ὕψος αὐτοῦ μετρούμενον κατὰ τὸ ἔμπροσθεν κράσπεδον τῆς τετάρτης πλακῶς εἶνε 0,79. Ἐπειδὴ ὅμως δυνατὸν ἦτο τὸ μέσον τοῦ αετώματος νὰ μὴ συμπίπτῃ ἀκριβῶς πρὸς τὸν ἀρμόν τὸν μεταξὺ τῆς τρίτης καὶ τετάρτης πλακῶς, ἀλλὰ τὸ ἀνώτατον σημεῖον αὐτοῦ νὰ συμπίπτῃ καὶ πρὸς τὴν τρίτην πλάκα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἐπεχείρησα πρὸς ἐξέλεξιν τούτου, νὰ συναρμόσω ἐπιμελῶς τὰ διασωθέντα τεμάχια καὶ ἀναλόγως αὐτῶν νὰ ἀποκαταστήσω τὴν γραμμὴν ὁλόκληρον τοῦ αετώματος. Εἰς τὴν συναρμογὴν δὲ ταύτην καὶ ἀποκατάστασιν συνέτεινον μάλιστα τὰ ἐκ τῆς ἀμέσου καταμετρήσεως ἐπιτευχθέντα διὰ τῆς συμπράξεως τοῦ κ. Gillieron ἀποτελέσματα.

Οὕτω δὲ ἐβεβαιώθημεν, ὅτι τὸ μεσαίτατον σημεῖον τοῦ αετώματος κεῖται ἀκριβῶς κατὰ τὸν ἀρμόν τῶν δύο μεσαίων αὐτοῦ πλακῶν καὶ ὑπελογίσασαμεν τὸ μῆκος τοῦ δεξιοῦ ἡμίσεος αὐτοῦ εἰς 2,91. Ἡ ἐν τῇ καταμετρήσει διαφορὰ, ἢ προκύπτουσα ἐκ τῆς δυσκολίας τῆς συναρμογῆς τῶν συντριμμάτων, καὶ ἐκ τῆς οὐχὶ κατ' ἀκρίβειαν μαθηματικὴν γενομένης ὑπὸ τοῦ τεχνίτου ἐκτελέσεως καὶ ἐξεργασίας τῶν καθ' ἕκαστα πλακῶν, περιοριζομένη εἰς 11 χιλιοστά τοῦ μέτρου, δὲν πρέπει νὰ φανῆ παράδοξος.

Οὕτω δὲ δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὡς στρογγύλον ἀριθμὸν τοῦ ὀλικοῦ μήκους τοῦ αετώματος 5,80 Γ. Μ., τὸ ὁποῖον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ὕψος τοῦ 0,79 παρέχει κλίσιν πρὸς τὰ ἄνω 7,4.

Ἐν Ὀλυμπίᾳ τῇ 14 Νοεμβρίου 1884.

K. PURGOLD

(Ἐπεταί συνέχεια)

